

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovaným: **1) Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, a **2) Městský úřad Horšovský Týn,** se sídlem nám. Republiky 52, Horšovský Týn, týkající se žaloby proti nečinnosti Městského úřadu v Horšovském Týně, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. června 2016, č. j. 30 A 53/2016 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Příkazem vydaným dne 2. února 2015 pod sp. zn. PO 492/2015 uznal Městský úřad Horšovský Týn (dále též „městský úřad“) žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit tím, že „*dne 20. prosince 2014 v 11:19 hodin na silnici I. tř. č. 26 v obci Staňkov, ulici Americká, v blízkosti prodejny výpočetní techniky, ve směru jízdy na obec Křenovy, jako řidič motorového vozidla Volkswagen CC, RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je zákonem o silničním provozu stanovena na 50 km/h, a to o 22 km/h*“. Za spáchání uvedeného přestupku uložil žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč.

[2] Právní spor spočíval v tom, zda byl platně podán odpor proti příkazu. Dne 24. února 2015 (tj. v zákonné lhůtě pro podání odporu) obdržel městský úřad odpor proti příkazu podaný žalobcovým zástupcem, přičemž součástí podání byla plná moc, na které chyběl podpis zmocnitele. Městský úřad vyzval usnesením zmocněnce i zmocnitele, aby doložili podepsaný originál plné moci, jelikož měl pochybnosti o existenci zmocnění. Na to reagoval žalobce elektronickými podáními bez zaručeného elektronického podpisu se *scanem* podepsané plné moci, přiloženým v příloze, a žalobcův zástupce doložením podepsané kopie plné moci. Zároveň se žalobcův zástupce odvolal proti usnesení městského úřadu s tím, že není povinen dokládat originál plné moci. Jeho odvolání však Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též „krajský úřad") zamítl dne 2. června 2015. Stejně tak zamítl krajský úřad dne 3. srpna 2015 žalobcův návrh na přijetí opatření proti nečinnosti městského úřadu, který nepokračuje v řízení o žalobcově přestupku vedeném sp. zn. PO 492/2015. Krajský úřad dospěl k závěru, že požadavek městského úřadu na doložení originálu plné moci byl v dané situaci odůvodněný a souladný se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[3] Po vyčerpání prostředků nápravy podal žalobce dne 7. března 2016 ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud") žalobu, jíž se domáhal ochrany proti nečinnosti Městského úřadu Horšovský Týn a navrhoval, aby soud uložil žalovanému městskému úřadu povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. PO 492/2015 a povinnost uhradit žalobci náklady soudního řízení. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem označeným v návětí. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel") blanketní kasační stížnost, kde v záhlaví označil jako žalovaného Krajský úřad Plzeňského kraje, nikoliv Městský úřad Horšovský Týn. Protože mohlo jít o omyl v psaní, vyzval Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 27. července 2016, č. j. 6 As 178/2016 – 12, nejen, aby doplnil chybějící důvody kasační stížnosti, ale výslovně též, aby řádně označil účastníky řízení, konkrétně žalovaného. V doplnění kasační stížnosti doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. září 2016 stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce – advokáta – výslovně setrval na označení krajského úřadu za žalovaného v záhlaví svého doplnění, přičemž v celém textu dokumentu pak již hovoří pouze o žalovaném, jemuž připisuje tvrzenou nečinnost. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než výslovnou vůli stěžovatele respektovat.

[4] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] Městský soud se zabýval žalobou na nečinnost Městského úřadu Horšovský Týn, tudíž se nemohl nijak vyjádřit v napadeném rozsudku k případné nečinnosti Krajského úřadu Plzeňského kraje. Stěžovatelem označený žalovaný nebyl účastníkem soudního řízení před krajským soudem – jehož účastníky vymezil právě žalobce svým tvrzením v žalobě – a nemohl se tak jakkoliv vyjádřit k věci samé. Nadto ani z geneze sporu shrnuté výše není zřejmé, jakou nečinnost by bylo možno krajskému úřadu vytýkat, neboť ten meritorně rozhodl jak o stěžovatelově odvolání proti usnesení městského úřadu, tak o jeho návrhu na přijetí opatření proti nečinnosti vůči témuž úřadu. Stěžovatelem označený

žalovaný [žalovaný 1)] se tedy nedopustil žádné nezákonnosti, jež by byla předmětem jednání krajského soudu v této věci; proto ani nebylo účelné zasílat žalovaným kasační stížnost k vyjádření. Přitom právě v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je žalovaný vymezen tvrzením žalobce a má jím být správní orgán, který má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení (§ 79 odst. 2 s. ř. s.; srov. též např. POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, str. 758-760), což nutně platí i pro řízení o kasační stížnosti. Kasační stížnost tak s ohledem na to, že žalobce setrval na svém původním označení žalované strany, nemůže být ve vztahu k němu (a jemu připisované nečinnosti) shledána v žádném směru důvodnou, jakkoli původně žalovaný Městský úřad Horšovský Týn [žalovaný 2)] zůstává formálně účastníkem řízení o kasační stížnosti na základě zákonné definice účastenství v § 105 odst. 1 s. ř. s. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[6] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaní měli ve věci úspěch, podle obsahu spisu jim však žádné náklady nad rámec jejich běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu